

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1707

Q. 122. An Papa vel alii Prælati Ecclesiæ possint directè irritare vota Christianorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42515

è contrà dispensatio est ablato obligationis facu nomine alieno, scilicet Dei, qui potestatem Jurisdictionis dat quibusdam in Ecclesia ad tollendam, ubi causa est, voti obligationē, Sanch. L. 4. c. 24. n. 14.

484 Q. 122. *An Papa vel alii Prælati Ecclesia possint directè irritare Vota Christianorum.* R. Aliqui affirmant, quia Vota subditorum semper imbibunt hanc conditionem: *Si Superior consenserit, seu non contradixerit,* Papa autem est Superior Christianorum & Episcopus Diœcesanorum. Oppositum tenent S. Thomas aliique communiter cum Sanch. num. 17. & Castrop. D. 2. P. 2. n. 2, quia non constat illis à Christo datam esse potestatē dominativam, neque hæc necessaria fuit ad Ecclesiæ gubernationem, satis enim erat, quod haberent Jurisdictionem, & possent vota dispensare vel commutare, aut eorum executionem impedire per potestatē præceptivam, aut saltem valorem Votorum impedire, antequam fierent; unde illa conditio, si Papa consenserit, tantum significat, si non sustulerit obligationem, dispensando, prohibendo executionem, antecedenter impediendo: Potest tamen Papa directè irritare Vota, quæ Religiosi post vota sua substantialia emitunt, quia vi Voti Obedientiæ acquiritur Papæ potestas dominativa in voluntatem eorum.

485 Q. 123. *An Superior possit propria Vota irritare.* R. Nec potest irritare, nec alteri committere, ut irritet, ita Sanch. num. 60. Castrop. n. 5. Ratio est, quia nemo potest votum emittere sub conditione sui consensus, hæc enim conditio destruit obligationem voti, quæ stricta esse debet, potestas autem irritandi fundatur in eo, quod votum includat conditionem, si Superior consenserit. Nec obstat, quod quis dispensare possit secum, secundūm dicta

Lib. I.